

N° 200. Landstingets Forhandlinger.

86de Møde. Ordentlig Samling, 1870—71.

3169 2den Del af Lov om Løn, f. Embeds- og Bestillingsm. u. Indenrigsm. 3170

for personligt Arbejde, for Dagarbejde. Dette er dog en Norm, som slet ikke kan anvendes her. Naar det ærede Medlem derhos yttrede, at Kommuneordningen paa Bornholm gav Amtmanden der mindre Arbejde, saa skal jeg dog henlede Opmærksomheden paa, at det forhold sig affurat omvendt. Medens nemlig Kjøbstæderne i de andre Amtet aldeles ikke have Noget med Amtet at gøre paa anden Maade, end at de Sager, der fra Kjøbstadkommunerne indgaa til Ministerierne, skulle passere Amtmandens Kontor for der at faa en Erklæring til Efterretning for Ministeriet, have de 7 Kjøbstæder paa Bornholm fælles Kommuneraad i visse Henseender med Landet, idet Amtsrådet paa Bornholm, for hvilket Amtmanden jo er Chef eller Formand, omfatter saavel Landet som Kjøbstæderne. Er der altsaa noget Hensyn af den Art, der skulde kunne komme i Betragtning, saa er det netop det, at Amtmanden paa Bornholm paa Grund af, at Kjøbstæderne der ogsaa fortære under Amtsrådets Virkefreds, har forholdsvis flere Forretninger og et større Ansvar. Om man fra de Militæres Stilling kan hente noget Argument, skal jeg ganske henstille, idet jeg dog derhos skal bemærke, at saavidt jeg veed, er Kommandanten paa Bornholm aflagt som Oberst, affurat som Oberster, der befindes sig i Kongens Kjøbenhavn.

Tessen: Jeg skal ganske slutte mig til det ærede Hvertals Indstillinger og Motiveringen af disse Indstillinger, og navnlig til den Betragtning, at Amtmændene haade med Hensyn til Lønning og Kontorhold ere temmelig knapt aflagte; men jeg vil benytte Leiligheden til at henstille, ikke alene til den høitærede Indenrigsministers, men ogsaa til den høitærede Regjerings Overveelse, om der ikke skulde være god Grund til at se paa, om Amtmandsembederne ikke skulde kunne fritages for en ikke ubetydelig Del af det Arbejde, som hidtil har været dem paalagt, og navnlig om Amtskontorerne ikke kunde blive fri for at

være Expeditionskontorer for Modtagelsen og Afsendelsen af Sager, paa hvilke Amtmændene i Reglen ikke udøve nogen Indflydelse, eller paa hvilke Regjeringen eller Lovgivningen i alt Fald ikke fordrer, at der fra Amtmændenes Side skal udøves nogen Indflydelse. — Dette gjælder iblandt Andet og fortrinnsvis om Kjøbstadkommunernes Sager. Det er jo ved et Cirkulære bestemt, at naagteden Reform, som stete i 1868, og hvorved Kjøbstadkommunerne bleve stilledes i samme Forhold til Ministeriet som Amtskommunerne, skulle Kjøbstadkommunernes Sager paa deres Ved til Indenrigsministeriet dog passere Amtmanden, som ikke med et Ord er nævnt i Loven. Det har for Kjøbstadkommunerne ganske vist ikke nogen Betydning, om de adressere deres Breve til Amtmanden eller til Indenrigsministeren, men det er for Amtmændene en ikke ringe Uleilighed at skulle modtage alle disse Sager, og navnlig gjælder det Beretninger og Regnskabsaager, som vistnok i de færreste Tilfælde blive aabnede paa Amtskontoret, men gaa ind til Indenrigsministeren i samme Indpakning, hvori de indkomme. Hidtil har dette — naar undtages selve Uleiligheden og Papirspildet — jo ikke haft saamegen Betydning, som det vil faa om kort Tid, naar den nye Postlov træder i Kraft; thi det vil jo om faa Aar være en Folge af dennes Bestemmelser, at enhver Embedsmand kommer til at betale sine Forsendelser selv. Jeg tror derhos, at det i mange Henseender vil være til Vaade for Amtmandsembederne, for Indenrigsministeriet, og for de paagjældende Kommuner, saavel som for de paagjældende Private, om alle saadanne Sager, paa hvis Afgjørelse Amtmændene ikke skulle udøve nogen Indflydelse, gaa direkte til Ministeren og Svaret direkte til de Paagjældende. Jeg kan ikke se, at der derved vilde tabes Noget for Administrationen i nogen som helst Henseende.

N. W. Hansen: Den Afgørelse, som